

sjældent måttet anmode kommunalbestyrelsen om at optage et forslag til byplan- eller bygningsvedtægt til fornyet overvejelse under hensyn til svarene fra de offentlige myndigheder, som ministeriet har foranlediget inddraget i sagsbehandlingen. I enkelte tilfælde har ministeriet måttet afslå at godkende vedtægten. Også spørgsmål om vedtægtens indpasning i kommunens dispositionsplanlægning har ikke sjældent givet ministeriet anledning til at optage forhandlinger med kommunalbestyrelsen. Baggrunden har kunnet være, at der ikke forelå en dispositionsplan overhovedet, eller at dispositionsplanen var mere eller mindre forældet. Baggrunden har også kunnet være, at vedtægtsforslaget ikke var i overensstemmelse med den godkendte dispositionsplan.

Den foreslåede decentralisering af byplanlægningen kan ses som udslag af, at statens indseende med lokalplaners indhold — i overensstemmelse med moderne administrative synspunkter — normalt ikke længere bør ske i form af „konkret styring“, altså implicere en tilbunds gående behandling af hver enkelt lokalplan, men give sig udtryk i en „generel styring“ eller „ramme-styring“. Det er derfor foreslået (lovforslagets § 14), at lokalplaner ikke må være i strid med en godkendt dispositionsplan for kommunen, ligesom det er foreslået (lovforslagets § 21), at indtil der foreligger en ny dispositionsplan, tilvejebragt og godkendt efter lovforslagets regler, må en lokalplan ikke uden miljøministerens godkendelse indeholde videregående bestemmelser end fastsat i den af ministeriet stadfæstede bygningsvedtægt for kommunen.

Da lokalplaner medfører retsvirkninger for borgerne, bør det sikres, at de nævnte bestemmelser i lovforslaget er overholdt. Der bør ikke længer efter fremkomsten af en lokalplan kunne rejses begrundet tvivl om, hvorvidt planen er i overensstemmelse med dispositionsplanen eller holder sig inden for rammerne i bygningsvedtægten. Det foreslås, at denne afcheckningspligt pålægges amsrådet, også for så vidt angår forholdet til en dispositionsplan, der er tilvejebragt efter de hidtil gældende regler.

Da lokalplaner også vil have bindende virkning for staten, og da — som ovenfor anført — hensynet til statslige interesser, herunder den statslige sektorplanlægning, er blevet varetaget under miljøministeriets behandling af f. eks. en byplanvedtægt før dens godkendelse, bør disse hensyn søges varetaget på anden måde. En dispositionsplan vil ikke kunne tage stilling til alle forhold, og i mange tilfælde vil enhver tænkelig løsning i lokalplanen være i overensstemmelse med dispositionsplanen. Det foreslås på denne baggrund, at en statslig myndighed skal kunne hindre en kommunalbestyrelses endelige ved-

tagelse af en lokalplan, indtil der er opnået enighed om planens indhold.

Endelig foreslås som den sidste modifikation af hovedreglen, at miljøministeren i særlige tilfælde skal kunne overføre beføjelsen til at sætte en lokalplan i kraft fra kommunalbestyrelsen til sig. Denne bestemmelse, der må formodes at få større praktisk betydning før end efter region- og dispositionsplaners fremkomst, har først og fremmest sin begrundelse i varetagelsen af landspolitiske hensyn, men kan tillige tjene et retssikkerhedshensyn.

Et meget væsentligt led i lovforslagets bestemmelser om lokalplaner er den øgede medborgerindflydelse på såvel indholdet som den senere administration af lokalplanerne. Et af hovedformålene med gennemførelsen af lokalplaner er at muliggøre og sikre tilstedeværelsen af et godt lokalmiljø, og det er af stor betydning for opfyldelsen af dette formål, at der ikke alene er udtrakt offentlighed omkring byplanarbejdet, men at der også tillægges beboerne i området en reel indflydelse på sikringen af miljøet. Forskellige nydannelser i lovgivningen, som lovforslaget indeholder — bl. a. om kompetence for grundejerforeninger, om proceduren i dispensationssager og begrænsning af klageadgangen samt om søgsmålsret for private — må ses på baggrund heraf.

Den almindelige offentliggørelse af et forslag til lokalplan bør være mere oplysende om planens indhold og betydning, end det hidtil har været tilfældet med hensyn til forslag til byplan- og bygningsvedtægter. Endvidere bør offentliggørelsen altid ledsages af individuelle og reelt oplysende underretninger til de grundejere og beboere m. v., som berøres af planen.

Lovforslagets regler herom vil uundgåeligt stille øgede arbejdskraftmæssige krav til de kommunale forvaltninger. Heroverfor står imidlertid den — omend begrænsede — billiggørelse af administrationen, som følger af, at de foreslåede nye tilvejebringelsesregler ikke indeholder et krav om underretning i anbefalede breve til samtlige tinglyste panthavere om offentliggørelsen af et planforslag, således som det er foreskrevet i den gældende byplanlovs § 7, stk. 1, og ikke indbefatter et krav om tinglysning af lokalplaner, således som det i dag er tilfældet for så vidt angår byplanvedtægter.

Til § 12.

Paragraffen fastlægger kommunalbestyrelsens ret og pligt til at gennemføre lokalplaner og er samtidig udtryk for, at byplanlægningen — som hidtil — er et kommunalt anliggende, der forestås af kommunalbestyrelsen.